

[Pia Kjærsgaard]

kedsføres her og nu, og det er meget, meget svært at tage højde for et år før man skal markedsføre det produkt, men det skal man altså ifølge reglerne.

Vi er også imod, at inden man overhovedet starter på TV 2, skal man poste 1 mia kr. ud for overhovedet at kunne komme i gang med etableringen og driften af det.

Der er adskillige punkter, vi godt ville have været i forhandlinger med regeringen og de radikale om, men det har man altså desværre ikke ønsket. At vi ønsker alt eller intet, vil jeg godt mane i jorden, for det er simpelt hen usandt. Det er noget, visse politikere forsøger at gøre os til talsmænd for, men det er altså ukorrekt.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg gør opmærksom på, at ministeren i dette tilfælde skal tituleres »ministeren for kulturelle anliggender«. Vi er tilbage i ordførerrækken. Hr. Bilgrav-Nielsen.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil godt indledningsvis gøre opmærksom på, at forud for folketingets behandling af denne sag i dag og for et par år siden ligger der et stykke sensationelt kommissionsarbejde. Det er sjældent, man kan bruge en sådan betegnelse om et kommissionsarbejde, men det gør der rent faktisk. Det siger jeg udtrykkelig, fordi der har været tilbøjelighed til, at man i aviserne ville tillægge snart den ene, snart den anden æren henholdsvis skylden for dette lovforslag.

Det er rent faktisk sådan, at dette lovforslag meget bredt er baseret på mediekommissionens arbejde og oven i købet forholder sig meget tæt til en af de konstruktioner, som var stillet op for et alternativt dansk TV i mediekommissionen, nemlig den såkaldte entreprisemodel. Entreprisemodellen blev i mediekommissionen anbefalet af bl.a. den nuværende kulturminister og af to medlemmer indsat i mediekommissionen af venstre. Det er altså ingenlunde sådan, at det, regeringen i dag lægger frem som et resultat af et forlig mellem regeringen og det radikale venstre, ikke er noget, regeringspartierne sympatiserer med – lad os nu sige det mildt.

Entreprisemodellen er i høj grad en egnet model, og jeg noterer med tilfredshed, at det har både hr. Tastesen og fru Ingerlise Koe-

foed givet udtryk for i dag. Den debat, vi havde her for et par år siden om den nye TV-kanal, viste også klart, at det var den vej, vi skulle gå. Jeg synes, det er meget væsentligt at notere, at hr. Tastesen i dag klart giver tilslutning til det, som er dette lovforslags hovedformål, nemlig at få oprettet en alternativ dansk TV-kanal efter entreprisemodellen. Det er dog væsentligt, at vi kan konstatere det allerede her ved førstebehandlingen.

Det afgørende ved entreprisemodellen er, at den giver to meget positive virkninger, dels med hensyn til, at den efterspørger mange produktioner spredt rundt i samfundet, sådan som modellen nu er udarbejdet, dels fordi der er en central udsendelsesvirksomhed, den landsdækkende del, og dels fordi der regnes med, at der efterhånden vokser en række regionale stationer op. Det vil sige, at der vil blive stor efterspørgsel efter programmer hos film- og videoselskaber, og jeg har adskillige gange her i folketingsalen hørt efterlyst initiativer, der kunne stimulere den danske filmproduktion. Her er virkelig en basis, som er værd at lægge mærke til.

Det afgørende er endvidere, at med disse mange spredte aktiviteter i video- og filmselskaber ud over landet vil vi opdage, at mange nye emner vil blive inddraget i medieproduktionen, og det er just denne bredde i TV 2-aktiviteten, der er det vigtigste.

Der har været talt meget om, at nu er der lagt op til en overordnet politisk styring. Det skal jeg ikke hæfte mig ret meget ved i denne omgang. Jeg er sikker på, at kulturministeren vil gøre op med denne myte, for det er en myte af de store. Der er virkelig tale om frihed, og det er ikke for meget sagt, at den, der får det daglige programansvar dels for den landsdækkende del, dels for de regionale stationer, i virkeligheden har en frihed, der svarer til den, en chefredaktør på et dagblad har i dag.

For os radikale er det vigtigt, at vi i den finansieringsmodel, der nu er opstillet, har en klar adskillelse mellem selve programdelen og reklamedelen. Der er fuld sikkerhed for, at der ikke bliver nogen indflydelse mulig fra annoncørerne på programdelen. Det kan man synes er restriktivt, og det er meget restriktivt, og det skal være meget restriktivt. Det er mere restriktivt end i noget andet land, hvor man har reklamer i TV. Det er selvfølgelig, fordi vi ønsker, at der skal være